

души прѣдставители на българитѣ — отъ Ромъния и България — за да се обмисли начина за реализирането на тая идея. Въ това събрание митрополитъ Панаретъ е прѣдставлявалъ Търново. Съгласно горната идея, слѣдъ освобождението на България, послѣдната заедно съ Сърбия щѣли да образуватъ „югославянско царство“.

По това врѣме миналъ прѣзъ Букурещъ Наполеонъ III. Българската колония въ тоя градъ се възползувала отъ случая и му подала молба — да посрѣдничѣ той прѣдъ турското правителство за по-скорошното и благополучно разрѣшение на черковния въпросъ. На първо мѣсто въ това прошение стоялъ подписа на Погонианския митрополитъ Панаретъ Рашевъ, който до тогава се подписвалъ Панаретъ Погонианосъ. Увѣдомена за това, Патриаршията тутакси се отнесла до влашкото правителство и настоятелно изисквала изпращането на Панарета по полицейски редъ въ Цариградъ. Правителството се показало готово да удовлетвори искането на патриаршията, обаче, нейниятъ планъ билъ осуетенъ по слѣдния начинъ. Между Хр. Георгиевъ и Панаретъ Рашевъ билъ направенъ писменъ договоръ, споредъ който митрополитъ Панаретъ, като управител на Погонианската митрополия, дължелъ Хр. Георгиеву 30000 австр. жълтици и, когато правителството поискало да изпрати митрополита въ Цариградъ, Хр. Георгиевъ протестираалъ и заявилъ, че правителството може да екстрадира митрополита само тогава, когато митрополията плати дължимата сума 30000 австр. тълтици. Влашкото правителство уважило това заявление на Хр. Георгиевъ и понеже патриаршията не внесла сумата, митрополитъ Панаретъ си останалъ въ Букурещъ и, слѣдъ това, до самата си смъртъ той служилъ на българската колония въ тоя градъ и на българското дѣло изобщо, безъ да има нѣщо общо съ патриаршията.